

Lisette met de foto van haar overleden man: 'Ik kan het nog altijd niet bevatten.' (foto M.H.)

'MIJN MAN OVERLEED AAN DE GEVOLGEN VAN HET CORONA-VIRUS'

Op de foto die Lisette Lefever van haar man Louis Tassenoy toont, prijkt hij lachend in een lichtblauw hemd met een knalrood strikje. Voor een tachtiger is dat best opvallend. 'Maar dat tekende hem', zegt Lisette. 'Hij was een opgeruimde man en dat straalde hij uit. Hij had graag volk rond zich, lachte graag. Mensen wisten hem te vinden als ze problemen hadden.'

Louis Tassenoy was vorig jaar een van de eerste corona-doden. Zijn vrouw Lisette houdt zich kranig terwijl ze over zijn onverwacht overlijden vertelt. Maar dat hij er niet meer is, blijft tot vandaag onwezenlijk voor haar. 'Ik heb afscheid van hem genomen toen hij met de ambulance naar de spoedafdeling werd gebracht. Dat is de laatste keer dat ik hem levend gezien heb.' Het begon op de tweede paasdag: 'Louis leed al jaren aan een chronische bronchitis en moest geregeld naar het

ziekenhuis. Normaal zou hij in februari zijn gegaan, maar daar was iets tussengekomen. Hij hoestte dag en nacht. Op de tweede paasdag geraakte hij niet meer recht. Onze huisarts zei dat hij meteen naar de spoed moest. Ik was wel ongerust, maar ja, die bronchitis had hem al zo dikwijls parten gespeeld.'

'Ons vake is niet goed'

In het ziekenhuis bleek dat Louis besmet was met het coronavirus. Bezoek was niet toegelaten. Lisette: 'Dat vond ik zeer erg, natuurlijk. Maar we wisten toen nog niet hoe gevaarlijk die corona was. In het begin klonk het dat het wat beter ging met Louis. Daarna kregen we weinig nieuws.'

Twee weken later, op 26 april, belde een dokter vanuit het ziekenhuis van Aalst dat Louis overleden was. Dochter Peggy nam de telefoon op, luisterde en zei: 'Moeke, ons vake is niet goed...'. Lisette begreep dat het erg was, maar toen Peggy haar voorzichtig de waarheid vertelde, was ze in shock. 'Ik kon het niet geloven. Ik had Louis zo dikwijls naar het ziekenhuis weten vertrekken. Hij was ernstig ziek, ja. Maar sterven?'

Ook de daaropvolgende periode verliep vreemd: 'We wisten niet of Louis berecht was. We wisten niets over zijn laatste uren. We kregen het bericht dat hij gecremeerd was en dat wij de urne zouden krijgen. Een kerkdienst was niet mogelijk. We hadden een kleine plechtigheid met dertien familieleden in het uitvaartcentrum. Louis had veel vrienden. Die waren graag gekomen, maar dat mocht niet. Mijn dochter en ik hebben de urne naar het kerkhof gebracht. Het was zo onwezenlijk.'

Artiest en socialist

Mocht Louis zijn blijven leven, dan zouden hij en Lisette dit jaar in juli hun 55-jaar huwelijksjubileum hebben gevierd. Beide zijn afkomstig van Merchtem. 'Mijn ouders hielden een café en Louis kwam daar naar Bonanza kijken. Zo hebben we elkaar leren kennen. We zijn ingetrouwd bij zijn ouders, hebben tot aan hun dood met hen samengeleefd, zonder problemen. En nu zit ik hier al een jaar alleen in dit grote huis.'

Lisette leidt mij rond: eetkamer, salon, overal hangen schilderijen, de meeste van de vader van haar man: onder meer een Christus met doornenkroon en verscheidene werken die geïnspireerd zijn door Breughel. Louis zelf was reclameschilder. Eén van zijn klanten was pater Karel. Die liet hem de etiketten van de flesjes voor het abdijbier maken. Louis leefde zich ook thuis uit met verf en tekenpotlood. Lisette: 'Zelfs in het ziekenhuis had hij altijd zijn tekenblok bij zich. Hij deelde zijn schetsen uit aan al wie hem verzorgd had.'

Louis was ook sociaal actief als lid van de gemeenteraad, het OCMW en het socialistisch dienstbetoon. Lisette: 'Dat hij een socialist was, stond niet in de weg

van zijn geloof. Hij was niet kerkelijk, maar hielp wel ieder jaar bij het opzetten van de kerststal aan de kerk. Hij en pater Karel waren goede vrienden. Thuis stak hij iedere dag een kaars aan bij het Mariabeeld. Ikzelf ben pratikerend katholiek, maar we kwamen goed overeen, respecteerden elkaars opvattingen. We waren gelukkig samen. Met Louis kon je geen ruzie maken. Hij had veel vrienden, 's avonds was het dikwijls druk bij ons, hij was altijd bereid om te helpen. Lukte dat niet dan had hij daar veel last van.'

Vertrouwen in Onze-Lieve-Vrouw- ter Noodt

Lisette was tot haar pensioen actief in het confectiebedrijf Staels: 'Ik werkte als coupeuse van hemden. Ik was daar graag, we hadden een goede baas. Na mijn pensioen heb ik hem en zijn vrouw, toen ze ziek waren, verzorgd tot aan hun dood. Zij waren goed geweest voor mij, ik wilde graag iets terugdoen.'

Ze heeft, zo vertelt ze nog, na de dood van haar man veel steun gehad aan haar geloof.

'Ik bid veel tot Onze-Lieve-Vrouw- ter Noodt, deed ieder jaar mee aan de Weg-Om, brandde kaarsjes voor haar beeld. Ik had dat van thuis meegekregen. Mijn moeder had een blind vertrouwen in Maria en dat was niet tevergeefs. Ze kreeg keelkanker, lag drie maanden in het ziekenhuis. De dokters gaven haar weinig kansen. Op een dag gaf ze mij 500 frank en zei dat ik die in het offerblok van Onze-Lieve-Vrouw- ter Noodt moest steken. Ze was toen 66 jaar en vond zich te jong om te sterven. Daarom die 500 frank plus het vurige gebed: laat mij nog 10 jaar leven. Ze is gestorven toen ze 76 was. Haar gebed was verhoord.'

T.S.